

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.487 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 10 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt België binnen op 17 december 2005 en verklaart zich vluchteling op 22 december 2005.

Op 13 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Deze zaak is nog hangende.

Op 24 april 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 1 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing dat deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Op 22.12.2005 vroeg betrokkene asiel aan. Haar aanvraag werd op 28.02.2006 ‘ontvankelijk’ verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (=CGVS) en werd tevens door het CGVS ten gronde onderzocht. Op 24.05.2006 nam het CGVS de beslissing ‘niet erkend’, aan haar betekend op 26.05.2006.

Op 02.06.2006 tekende betrokkene beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (heden de Raad voor Vreemdelingenbetwisingen). Dit beroep is thans nog hangende.

Het feit dat betrokkene een grote wil heeft tot integratie, dat zij zich heeft ingezet om Nederlands te leren, dat zij daar ook stavingsstukken van voorlegt, dat zij zich in de Belgische samenleving geïntegreerd heeft, dat zij verschillende verklaringen van vrienden, burens en kennissen en andere bewijzen van integratie voorlegt en dat zij een attest van goed zedelijk gedrag kan voorleggen – is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van bijna 3 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag.

Het feit dat betrokkene in het bezit is van een arbeidskaart C en dat zij aldus tewerkgesteld is vormt geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf (gedurende de asielprocedure) in haar eigen behoeften te voorzien.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene het land niet dient te verlaten en dit zolang haar asielprocedure niet is afgesloten.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“II.b.1. Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Artikel 2 van deze Wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het

dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens hetzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

a) Dat de motivering dus ook zeker de juridische overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat bij de redenen van de beslissing evenwel nergens de juridische overwegingen vermeld worden die aan de beslissing ten gronde liggen: geen enkele rechtsregel, wetsartikel of andere juridische grondslag voor weigering van verzoeksters aanvraag wordt vermeld.

b) Bovendien merkt verzoekster op dat de beslissing vermeldt dat "het feit dat betrokkene een grote wil heeft tot integratie, dat zij zich heeft ingezet om Nederlands te leren, dat zij daar ook stavingsstukken van voorlegt, dat zij zich in de Belgische samenleving geïntegreerd heeft, dat zij verschillende verklaringen van vrienden, burens en kennissen en andere bewijzen van integratie voorlegt en dat zij een attest van goed Zedelijk gedrag kan voorleggen - niet voldoende is om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie", maar nergens de reden vermeldt waarom of om welke redenen deze feiten onvoldoende een grond zouden vormen voor een verblijfsregularisatie.

c) Tot slot merkt verzoekster op dat zij zich in haar oorspronkelijke aanvraag niet baseerde op een "onredelijk lange" vertraging in de asielprocedure. Verwerende partij oordeelt dat het normaal is dat betrokkene na een verblijf van bijna 3 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag.

Verzoekster ziet echter niet in hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van verzoekster zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Verzoekster is van oordeel dat dergelijke motivering niet als afdoende kan beschouwd worden in de zin van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (Raad van State, 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008 nr. 3, p. 204).

De motiveringsverplichting is bijgevolg geschonden, en het eerste middel is gegrond."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt om de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven, zodat zij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de beslissing. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is derhalve voldaan. De formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke, juridische of feitelijke correctheid van de motieven. Het normdoel van de door verzoekster aangehaalde bepalingen is bereikt, verzoeksters verdere beschouwingen kunnen niet dienstig in verband worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Ten overvloede zet verwerende partij uiteen dat de juridische overweging op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt vermeld, meer bepaald artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de omstandigheid dat verzoekster meent dat de door haar aangehaalde elementen een grond moeten vormen voor verblijfsregularisatie, merkt verwerende partij op dat uit de motieven duidelijk blijkt dat de door verzoekster aangebrachte elementen werden beoordeeld als niet voldoende. In dit verband moet worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Waar verzoekster aanvoert dat de door haar aangebrachte elementen wel volstaan, vraagt zij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beoordeling te maken die hij niet vermag te maken.

3.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, bepaalt dat in buitengewone omstandigheden deze machtiging kan worden aangevraagd bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Bijgevolg kan de verblijfsmachtiging enkel in België worden aangevraagd wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de minister heeft bijgevolg de buitengewone omstandigheden aanvaard die verzoekster in haar aanvraag uiteenzette. De elementen ten gronde werden onderzocht en blijkens de bestreden beslissing, niet aanvaard. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde elementen ten gronde niet heeft aanvaard. Verzoekster voerde in haar aanvraag de volgende omstandigheden inzake de gegrondheid van haar aanvraag aan:

“Mijn cliënte heeft een grote wil tot integratie. In deze periode dat zij in ons land verblijft heeft zij zich ingezet om Nederlands te leren. In bijlage vindt U een attest van het talentcentrum.

Mijn cliënte verblijft in België en heeft zich in de Belgische samenleving geïntegreerd (verklaringen vrienden, burens en kennissen en andere bewijzen van integratie zal zij U zo spoedig als mogelijk overmaken).

Het is derhalve onverantwoord dat mijn cliënte, gelet op haar integratie en verblijf in België naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren, waar zij gediscrimineerd en bedreigd wordt.

Ik meen dan ook dat huidige aanvraag perfect past in de filosofie van de Wet van 15 december 1980 en van de omzendbrief, welke betreffende de toepassing van art. 9, § 3 is verschenen.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de door haar aangevoerde elementen onvoldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Bovendien heeft zij haar aanvraag niet gesteund op een onredelijk lange vertraging in de asielprocedure. Verzoekster ziet niet in hoe uit het feit dat haar integratie zich ontwikkelde gedurende haar asielprocedure, kan worden afgeleid dat deze integratie onvoldoende is.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen voldoende redenen heeft aangehaald om haar verblijf in België toe te staan. De gemachtigde van de minister beschikt in dit verband over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister eerst ingaat op de omstandigheid dat het verblijf van verzoekster het gevolg is van haar nog hangende asielprocedure. Verzoekster heeft hier inderdaad niet naar verwezen in haar aanvraag, maar het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister deze omstandigheid vermeldt.

Vervolgens overweegt de gemachtigde van de minister dat de elementen van integratie die verzoekster aanvoert, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie; het is normaal dat verzoekster na een verblijf van bijna drie jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dus duidelijk overwogen waarom de gemachtigde van de minister de mening is toegedaan dat de eventuele integratie van verzoekster niet kan worden aanvaard om haar een verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoekster toont niet aan dat dit motief op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen of steunt op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met dit motief, volstaat niet om tot de kennelijke onredelijkheid of de ongeldigheid ervan te besluiten.

Nu blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, en zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn, kan de schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.